

Kungen som var kär -inför jul och påsk

Kungen var kär! Kär på riktigt. Det hände när han reste genom landet. Hon bara fanns där, stod där. Eller egentligen – hon var utställd till allmänt beskådande. Men han kunde inte slita blicken ifrån henne. Han drogs till henne. Hon var så vacker. Eller egentligen, han såg hur vacker hon kunde bli. För nu var hon inte någon skönhet precis. Håret var rufsigt. Ansiktet smutsigt. De så utmanande kläderna trasiga.

Men det var något speciellt med henne. Han ser hennes ögon, så pigga på att leva. Men han ser också något annat. En mörk skugga över det vackra ansiktet. Som en rullgardin som håller på att dras ner. Och då ser han, och han förstår. Hennes fötter är bundna. Hon är fastkedjad. Och inte bara det. Bakom henne ser han konturerna av den Mörke. Han står där med ett svärd, beredd att stöta det genom hennes kropp. Han hör den dova hotfulla rösten som säger: ”Hon är min, jag äger henne.”

Kungen vänder om. Han reser tillbaka till slottet. Dagar och nätter går. Han sover oroligt. Han får henne inte ur sina tankar.

Han drömmer. Han drömmer lyckliga drömmar. Hon är så vacker. Hon kommer emot honom och sträcker ut sina händer mot honom. Han drömmer mardrömmar. Han ser hennes förtvivalade ögon. Och han hör henne ropa ut i ångest och hopplöshet: ”Jag är skyldig, jag är fast.” Det är inte det att han tycker synd om henne. Han är kär. Han älskar henne. Han ser ett värde bakom all förlorad värdighet. Han vill få henne fri. Men vad ska han göra? Han kallar på sina rådgivare. Det blir ett topphemligt möte. Han förklarar. Han vill ha råd.

En av rådgivarna säger:

– Varför inte ta fram det bästa du har? Rid ut till henne på din ståtligaste häst. Klä dig i din finaste dräkt. Ers Majestät ska väl inte bara sitta där och sura! Uppvakta henne, imponera på henne.

– Det är sant, säger kungen. Det ska jag göra. Det är väl inte så svårt. Men stopp, vänta ett tag! Att bli imponerad är väl inte samma som att vara kär, eller hur? Jag vill att hon ska älska mig, inte mina hästar och pengar. Och förresten – det går inte. Såg du inte den Mörke med svärdet mot hennes rygg? En annan säger:

– Varför inte öppna den kungliga skattkistan som du inte rört på länge. Ers Majestät är ju rik. Ge henne något vackert, drottningkronan, halsband, armband, smycken i alla möjliga storlekar. Och något sött och gott. Det vill kvinnor ha.

– Det är sant, säger kungen. Det ska jag göra. Det är väl inte så svårt. Men stopp, vänta ett tag! Att bli tacksam är väl inte samma sak som att vara kär, eller hur? Jag vill att hon ska älska mig, inte mina gåvor. Och förresten – det går ju inte. Såg inte heller du den Mörke med svärdet mot hennes rygg? En tredje utropar:

– Men, varför inte kalla fram alla soldaterna, hela armén. Han den Mörke med svärdet är väl ingenting för dig, du den allsmäktige.

– Det är sant, säger kungen. Det skall jag göra. Det är väl inte så svårt. Men stopp, vänta ett tag! Det är inte bara svärdet mot hennes rygg. Visst, jag såg hur hon längtade efter befrielse. Efter mig. Men jag såg också något annat. Jag såg någonting mörkt också i henne, något som – hur märkligt det än låter

– vill höra ihop med den Mörke. Dödar jag honom och det Mörka så dödar jag också henne!

De övriga rådgivarna var tysta. De hade ingenting att säga. Det fanns inget mer att säga.

Och att göra. De går bort och hör hur kungen drar sig i håret. Han går fram och tillbaka och mumlar för sig själv: ”Hur ska jag kunna rädda henne? Det är omöjligt.”

En tidig morgon, när alla ännu ligger och sover, öppnas en dörr i slottet. Köksdörren öppnas. Ut kommer en tiggare. En tiggare med rufsigt hår, trasiga kläder, tiggarsstav och en tiggarpåse på ryggen. Med bestämda, men darrande ben går tiggaren mot en alldeles bestämd plats. Han söker arbete. Han arbetar från morgon till kväll. Också nätterna behövs ibland. Något märkligt händer. Där han rör sig är det som om luften skulle bli lättare att andas. Och det är som om det skulle finnas mera utrymme att röras på.

Hon får höra talas om honom. En dag ser hon honom. Han bär en stor börda på ryggen. Den är tung, men hon anar en inre styrka. Någon knuffar till en äldre kvinna som har famnen full med ved. Allt ramlar till marken. Han plockar upp veden och bär hem den åt henne.

Hon märker att han trivs där i byn, framför allt nära hennes kvarter. Hon kan inte sluta att förundras över honom. Det är som om han skulle jobba för något speciellt. Som om han skulle ha något eller någon han arbetar för. Hon ser hans målmedvetenhet och engagemang. Någon gång ser han åt hennes håll och hon möter hans blick. En värme går genom henne från topp till tå. Många män har sett på henne. Hon känner igen de blickarna. Blickar som vill äga. Men det här är något annat. Han ser henne. Det är som om han skulle vilja ge henne något. Hon vet inte vad. Men märkligt. Varje gång han ser åt hennes håll rycker den Mörke till och trycker svärdet stadigt mot hennes rygg. En fredag, det hade varit en lång dag, ser hon honom komma. Hon fylls av värme, men också av spänning i hela kroppen. Vad vill han? Han kommer fram till henne. Han räcker fram en påse pengar. Hon börjar ana varför han arbetat så hårt. Hennes hjärta slår snabba slag.

- Hur mycket är du skyldig, frågar han henne. Innan hon hinner svara säger den Mörke:
- Allt för mycket. Och han fortsätter: Hon är min!
- Det här ska väl räcka, säger han och räcker fram allt han förtjänat ihop under tiden han stretat på.
- Vad? utropar Den Mörke och innan någon hinner reagera stöter han svärdet genom tiggarens bröst.
- Nej, ropar hon till när hon ser tiggaren segna ner död till marken.

Hoppet som tänts i hennes bröst dör. Hon huttrar. Det blir så kallt och mörkt. Solen går ner över både staden och hennes eget

liv. Men samtidigt händer något märkligt. Den Mörke får inte hur han än kämpar bort svärdet. Det sitter fast. Ja, till slut lyckas han. Men udden på svärdet bryts sönder. Den Mörke är utan svärd, maktlös. Och en annan märklig sak händer. Kedjorna kring hennes fötter sprängs sönder. Hon är fri!

För första gången på länge kan hon röra sig fritt. Hon kan gå vart hon vill. Det som hon så länge önskat sig, nu är det här. Men ändå är det något som saknas. Värmen i bröstet. Värmen, som hon kände när han såg på henne, den är borta.

Det går någon dag och några nätter. Hon vet inte vart hon ska gå. Hon vet inte vad hon ska göra. Då hör hon ryktet: Kungen kommer till staden. Men det är nog ingenting för henne. Vad skulle han vilja henne? Men märkligt. Kungen närmar sig platsen där hon står. Hon har, trots att hon är fri från

kedjorna, på nytt gått tillbaka till samma utställningsglugg. Hon är ju ändå inte fri i sitt inre. Så lika bra kan hon vara där. Det gamla, trots att det är mörkt, är ju ändå så tryggt. Nu ser hon kungen komma målmedvetet, men på darrande ben närma sig platsen där hon står. Han ser så bekant ut. Så annorlunda, men ändå så bekant. Var har hon sett honom förut?

Han kommer fram till henne. Det blir igen så lätt att andas. Hon hör fågelsång igen. Värmen återvänder till hennes inre.

Han sträcker ut handen. Hon hör honom fråga:

– Får jag din hand ...

Berättelsen är inspirerad av Ingvar Laxviks berättelse i konfirmandbok